

Sygn. akt VI KZ 4/16

POSTANOWIENIE

Dnia 5 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński

w sprawie adw. **M. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 maja 2016 r.

zażalenia obwinionej na zarządzenie Wiceprezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w Warszawie z dnia 24 marca 2016 r., sygn. akt WSD 139/15,

odmawiającego przyjęcia kasacji od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury w Warszawie z dnia 12 grudnia 2015 r.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2015 r., sygn. akt WSD 139/15, Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury w Warszawie (dalej: WSD) utrzymał w mocy postanowienie Sądu Dyscyplinarnego Izby Adwokackiej w Warszawie z dnia 29 września 2015 r., DZ 44/15, na mocy którego obwiniona adw. M. G. została tymczasowo zawieszona w czynnościach zawodowych. Orzeczenie Sądu drugiej instancji próbował zaskarżyć obrońca obwinionej, wnosząc pismo z dnia 6 marca 2016 r., zatytułowane: „kasacja”. Zarządzeniem z dnia 24 marca 2016 r. Wiceprezes WSD odmówił przyjęcia kasacji wskazując, że jest ona niedopuszczalna, albowiem kasacja może być wniesiona jedynie od orzeczenia wydanego przez WSD w drugiej instancji, zaś zaskarżona decyzja procesowa ma formę postanowienia, które nie kończy postępowania w sprawie.

Zarządzenie to zostało zaskarżone przez obrońcę obwinionej, który podniósł zarzut naruszenia art. 519 k.p.k. i wniósł o jego uchylenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach dyscyplinarnych niejednokrotnie już podkreślano, że kasacja przysługuje jedynie od prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego, a nie od postanowienia, co wynika z tego, że na gruncie ustaw korporacyjnych pojęcie „orzeczenie” posiada znaczenie swoiste, odpowiadające wydawanym w postępowaniu karnym wyrokom. Ta terminologiczna zmiana uzasadniona jest tym, że ustawodawca nie mógł określić decyzji rozstrzygających merytorycznie w przedmiocie postępowania dyscyplinarnego mianem „wyroku”, albowiem zgodnie z art. 174 Konstytucji RP, taka forma rozstrzygnięcia została zarezerwowana jedynie dla organów władzy sądowniczej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 29 października 2014 r., VI KZ 8/14; z dnia 25 lipca 2013 r., VI KZ 3/13; z dnia 18 lipca 2002 r., III DS 10/02, OSNP 2003/16/392, OSNP-wkł. 2003/5/8; z dnia 28 kwietnia 2011 r., SDI 6/11, OSNwSD 1011/74/257, z dnia 15 listopada 2012 r., SDI 34/12).

Ze stanowiskiem tym koresponduje treść przepisu art. 91a ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz.U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.; dalej: u.p.a.), z którego *expressis verbis* wynika, że kasacja służy od orzeczenia wydanego przez WSD, nie zaś od postanowienia. Warto zauważyć, że odmiennie kwestię zaskarżenia reguluje art. 88 ust. 4 u.p.a., ustanawiający możliwość wniesienia odwołania zarówno od orzeczeń, jak i postanowień. Porównanie treści obu przepisów wyraźnie wskazuje, że kasacja w sprawach dyscyplinarnych adwokatów przysługuje wyłącznie od orzeczeń wydanych przez WSD. Trzeba też zaznaczyć, że wbrew temu, co podnosi skarżący postanowienie o zawieszeniu adwokata w czynnościach zawodowych nie kończy postępowania w sprawie, ani tym bardziej nie rozstrzyga o przedmiocie procesu, lecz jest rozstrzygnięciem o charakterze incydentalnym, którego możliwość zaskarżenia – zgodnie z ogólnymi zasadami wynikającymi z art. 459 § 2 k.p.k. *in fine* w zw. z art. 95n pkt 1 u.p.a. –

musi być wyraźnie wskazana w ustawie, co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści art. 95j ust. 2 u.p.a.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.